Kumsaldaki Yabancı

Burak Akgüç

Macera Perest
kitaplar

BİRİNCİ BÖLÜM

Siyah Ford Sedan yağmurdan balçığa dönmüş karanlık toprak yolda güçbela ilerlemekteydi. Görüş mesafesi düşüktü. Şehir asfaltına alışık olan şoför, far ışığının üstünkörü aydınlattığı bozuk zeminde sarsıntıdan kaçınmak için elinden geleni yapıyor ancak bunu bir türlü başaramıyordu.

Arka koltukta oturmakta olan yaşlı adam ve genç kadının da hâliyle rahatı kaçmıştı. İstinye Koyu'na girdiklerinden beri otomobil yalpalanıyordu. Yeniköy istikametinde devam edip önce boş balıkçı barakalarını, sonra da birkaç yalı geçmişlerdi. Etraftaki yegâne hayat belirtisi, parmaklıkla çevrili bahçelerden sızan tek tük ışıktı. Bunların çoğu da bekçi kulübelerinden geliyordu.

Sert esen rüzgâr ve cama vuran yağmur dışında sadece sileceklerin sesi işitiliyordu. Az önce peşlerine takılan köpekler de artık karanlıkta gözden kaybolmuştu. Ağaçlı ıssız yol oldukça ürkütücü bir görünüme bürünmüştü.

"Ne kadar da kötü bir hava, yol da berbattı, neyse ki geldik artık..." dedi yaşlı adam. Altmış yaşın üzerinde, kısa beyaz saçlı ve gözlüklüydü. Tıknaz bir yapısı vardı.

"Tuhaf adammış şu arkadaşınız, bu mevsimde kimse kalmaz burada Saffet Bey" diyerek araya girdi genç kadın. Camdan dışarı bakıyordu. Omuz hizasında kesilmiş siyah saçları, beyaz teni, ela gözleri ve kalemle çizilmiş gibi muntazam yüz hatlarıyla çok güzel olduğu söylenebilirdi. Yirmi beşten biraz büyük gösteriyordu. Uzunca boylu, ince yapılıydı.

Yaşlı adam hafifçe tebessüm etti. "Senin arkadaşlarından birinin de evi yok muydu buralarda Zehra?"

"İyi de, o sadece yazları geliyor."

"Bizimkisi de eşini kaybetmese belki farklı davranırdı. Daha altı ay bile dolmadı. Nisanda taşınmışlardı buraya, temmuz başında da o elim kaza vuku buldu. İnsan hızla koşmakta olan attan düşünce en kötüsü olabiliyor işte..."

"Kocasıyla yarışıyormuş galiba..."

"Donald iddiaya meraklıdır. Karşısındaki kim olursa olsun fark etmez. Zannedersem biraz vicdan azabı da çekiyor şimdi."

"Tamam, eşiyle son hatıraları bu evde anlıyorum da, mesleki anlamda da tehlikeli değil mi böyle ıssız bir yerde kalmak? Neticede kendisi Deniz Ataşesi, Amerika bu ayın başından beri harpte, böyle zamanlarda başına iş açılır adamın..."

"Ankara'yla İstanbul arasında mekik dokuyor, en başından beri böyleydi esasen... Çok rastlanır bir vaziyet değil elbette fakat idare ediyorlar işte onu, bir nevi iltimas geçiyorlar." Saffet Bey yine tebessüm etti. "Biraz sonra tanıyacaksın Donald'ı, pek de normal olmayan vasıflara haizdir. Bu akşam kalkıştığı işe baksana, zaten izah etmiyor mu her şeyi?"

O an sert tümseğe tosladılar. Zehra hafif bir çığlık attı. Şoför özür diledi ve akabinde direksiyonu sağa kırdı. Bahçe girişindeki bekçi kulübesini geçtiler. Beş metre kadar sonra, yalıdan ziyade bir dağ evini andıran, muadillerine kıyasla oldukça küçük, iki katlı beyaz yapının önünde durdular. Motorun sustuğu anda, birkaç basamakla ulaşılan kapı açıldı ve giyiminden kâhya olduğu anlaşılan yaşlı bir adam eşikte belirdi. Saffet Bey ve Zehra otomobilden dışarı adım atarken, kâhya da elindeki şemsiyeyi açmış, yanlarına gelmişti. Hep birlikte hızla basamakları çıktılar.

Giriş holü, ortadan yukarısı buzlu cam olan iki bitişik kapıyla salona açılmaktaydı. Paltoları bırakıp içeri geçtik-

lerinde, uzun boylu, hafif dağınık sarı saçlı, mavi gözlü bir adam karşıladı onları. Elli yaşını aşmış olmasına rağmen sportmen ve enerjik bir görünüme sahipti. Lacivert ceket, gri pantolon giymiş ancak kravat takmamıştı.

"Hoş geldin Saffet" dedi ev sahibi gülümseyerek. "Zor olmuştur bu havada fakat girdiğin zahmete değecek..."

Kahverengi takım elbise içindeki Saffet Bey, arkadaşıyla kucaklaştıktan hemen sonra, yanında bekleyen genç kadına döndü. "Seni Donald Earlman'la tanıştırayım Zehracığım."

Amerikalı, el sıkışırlarken Zehra'yı alıcı gözle süzdü. Karşısındaki kadın, ince yapısına rağmen yuvarlak hatlara sahipti. Üzerinde siyah, balıkçı yaka dar bir kazak ve diz altında sona eren füme etek vardı. Topuklu ayakkabılar, ev sahibiyle arasındaki boy mesafesini biraz olsun azaltıyordu.

"Gelin bakalım şöyle, güzelce bir ısının" dedi Earlman. Kolunu Zehra'nın beline attı ve gülümseyerek içeri doğru yürüdü. Genç kadın da mecburen ona ayak uydurmak durumda kaldı.

Salonun ağırlıklı olarak Barok tarzda döşendiği söylenebilirdi. Pahalı olduğu hemen anlaşılan halılar, camekânlı antika eşya dolabı, şık bir piyano, beyaz duvarları süsleyen yağlıboya tablolar Zehra'nın ilk gözüne çarpanlardı.

Earlman, Boğaz'a açılan iki büyük pencerenin önündeki oturma bölümünde durdu. Burası, yanındaki yuvarlak yemek masasıyla birlikte en manzaralı yerdi. Koltukların iki metre kadar uzağında yanmakta olan ocak, salonun bu bölümünü yeterince ısıtmaktaydı. Gücü düşürülmüş avizenin loş ışığı, parmaklıkla kaplı pencerelerin ardındaki denizi kısmen görünür kılmıştı. Suyun hareketli olduğu, karanlığa rağmen anlaşılıyordu. Dışarıdan rüzgârın uğultusu gelmekteydi.

Ev sahibi, sırtını pencereye verip misafirlerine Boğaz'a

bakan koltukları gösterdi. Yerine oturur oturmaz Zehra'ya döndü.

"Gerçi Saffet bizi yeni tanıştırdı fakat ben iki ay kadar önce sizi Ankara Halkevi'nde bir sempozyumda görmüştüm, Bizans sanatı üzerine prezantasyon yaptınız, doğru değil mi?"

Genç kadın şaşkınlığını gizleme ihtiyacı hissetmeden cevap verdi. "Ah, evet, ikonalar hakkındaydı... Beğendiniz mi?"

"Beğenmek ne kelime, anlattıklarınız o kadar enteresandı ki, daha sonra İstanbul Üniversitesi'nden bir nüsha edindim. Yukarıda, çalışma odamda duruyor şimdi. Araştırma görevlisi olarak çok kabiliyetlisiniz bence. Bu hususta yazdığınız başka şeyler varsa onları da mutlaka görmek isterim."

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz. Ancak bir süredir dikkatimi farklı bir konuya vermiş durumdayım..."

"Zehra'nın gelme sebebi de esasen biraz bu..." diyerek söze girmeye çalıştı Saffet Bey. Ancak Earlman'ın aklı sanki başka yere takılmış gibiydi. Bakışlarını yine Zehra'dan yana çevirdi. Arkadaşının sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Zehra Hanım, bu arada merakımı mazur görün lakin yanlış hatırlamıyorsam sempozyum bültenindeki soyadınız farklıydı, Erensoy değildi... Umarım böyle konuşarak sizi rahatsız etmiyorum, nezaketsiz davranmak hiç istemem."

Kısa bir sessizlikten sonra Zehra tebessümle cevap verdi. "Rica ederim Bay Earlman, Erensoy kızlık soyadımdır. Geçen ay eşimden boşandım."

Ev sahibi bu kez Zehra'yla göz gözeydi. "Doğrusunu isterseniz şaşırdım. Evlenip de boşanmış olmak için çok gençsiniz..."

"Bir buçuk seneye yakın sürdü. Ne kadar erken, o kadar iyi... Yürümeyen bir şeyi zorlamanın manası yok."

"Ne diyelim, hayırlısı olsun. Anlaşılan, talep sizden gelmiş. Eh, bu da gayet normal. Bence hiç kimse sizin gibi birinden ayrılmak istemez." Amerikalı elini saçlarının arasında dolaştırdı. Genç kadına gülümsemekteydi şimdi.

Zehra, Earlman'ın yüz hatlarına daha dikkatle baktı. Geniş alnın altındaki uzun burun, yüzün diğer unsurlarını biraz baskılamıştı. Fıldır fıldır dönen gözler ve hafif kepçe kulaklar, çocuksu bir ifade arz ediyordu. *Bürokrattan çok sanatçıya benziyor aslında*, diye içinden geçirdi genç kadın. Karşısındaki adamın sempatik biri olduğu söylenebilirdi.

Ev sahibi, giriş holündeki işini bitirip gelen kâhyayı gördüğünde, uykudan uyanmışçasına bir hareket yaptı.

"Az daha unutuyordum, kâhya efendi, hanımına söyle, kahveleri pişirsin, sen de konyak servisini yap... Sonra da yukarıdaki misafirlerin yanına çık, Fahrettin buraya gelsin."

Kâhya kahve siparişlerini alıp gittikten sonra, Earlman önündeki küçük sehpaya doğru eğilip gümüş kupa içindeki şekerlemelerden bir tanesini ağızına attı.

"Bu bademler dünkü Noel yortusundan kalma, dayanamadım bir avuç alıp eve getirdim. Biraz ayıp oldu fakat ne yapayım, hakikaten çok lezzetliler, siz de tadına bakın lütfen..."

Saffet Bey de kupaya uzanırken, Zehra merakla sordu.

"Nasıl bu kadar güzel Türkçe konuşabiliyorsunuz?"

"Eh, Saffet anlatmıştır biraz... Esasen benim hayatımın en güzel yılları Türkiye'de geçmiştir. Sizin şu meşhur Otuz Bir Mart Vakası sonrasında babamla İstanbul'a geldik. Hareketli günlerdi. Ben henüz yirmi yaşında bir gençtim. On iki yıl burada kaldık. Eşim Marmara'yla tanıştım, hah, hah, onun sayesinde İtalyanları sevdim. Oğlumuz İstanbul'da doğdu..."

O esnada kâhya bir tepsi içinde konyak şişesini ve

kadehleri getirdi, servis yaptı. Bir an için içerideki sesin kesilmesi, rüzgârın uğultusunu daha belirgin hâle getirmişti. Earlman ve Saffet Bey birer puro yaktılar. Zehra ikramı geri çevirdi.

Saffet Bey purodan derin bir nefes çekti, tebessüm etti. Keyiflenmişti. "Partagas" dedi, "nereden buluyorsun bunu?"

"Konsolosluk getiriyor. Bana sorsan şu yeni çıkardıkları Montecristo'yu tercih ederim, daha sert bir içimi var. Sana tattırırdım fakat maalesef geç kaldın, elimdekiler yeni bitti. Şu sıralar istediğin birçok şeyi tedarik edemiyorsun..."

"Türkiye'ye Chester Projesi için gelmiştiniz, öyle değil mi?" diye sordu Zehra. Ev sahibinin sözünü keser gibi olmuştu ama puro konusunu bir an önce kapatmak istiyordu.

Earlman gevrek bir kahkaha attı. "Evet, Chester Projesi... Sözüm meclisten dışarı, başkalarından dinleyince hakkımda kötü düşüncelere kapılırsınız. Öyle ya, Osmanlı'nın tabii zenginliklerini sömürmeye gelen yabancılardık biz..."

"Ortada resmî bir anlaşma varmış. Üstelik bir tek sizler değildiniz ki, o yıllarda herkes teşebbüs etmiş buna..."

"Elbette siz görmediniz o günleri... Biz Amerikalılar da tıpkı İngiliz, Fransız ve Almanlar gibi, maden imtiyazlarından payımızı almak istiyorduk. On yıl boyunca babamla sık sık Anadolu'ya geçtik, Ankara ile Sivas arasında tetkikler yaptık. Bolca gümüş, çinko, biraz aşağıda Kayseri tarafında da krom yatakları tespit ettik. Bunları raporladık. Yapılması planlanan demiryolu hatları üzerine çalıştık. Maden alanlarını şehirlere bağlayıp taşıma işini de halledecektik. Servet sahibi olacaktık. Lakin Chester Projesi bir türlü hayata geçmedi. Hep politik engellere takıldı. Esasen Türklerden ziyade rakiplerimizdi bizi uğraştıran. İngilizler, Fransızlar yolumuza taş koydu. Her neyse, uzun hikâye... Neticede biz Türkiye'den ayrıldıktan beş yıl sonra Gazi, diğer imtiyazlar gibi bunu da iptal etti."